

„Ja teie ei luba, onu? see on ülelohus!“

„Aha.“ hüüdsivad armastajad nagu somando pääle.
„Näe nüüd!“

„Bogan wõitu!“ ütendas Papyrus. „Oled sina, kassanoff ka teiste leeris? Mis tead sina sellest, kas see õigus eht ülelohus on? Mis sa sin oma teenituse ajal otsid?“

„Piano, piano, onufene,“ naeris Ruprecht. „Mul oli sija ligidale wähe asja ja tulin siis wäheks ajaks ka sija, et teile eila õhtu tubaka kollegiumis ette tulnud nalja jutustada.“

„So?“ mõnises Papyrus. „No see saab jälle asi olema!“

„Muidugi! Nii rõõmsas tujus ei ole ma majesteeti weel ital enne näinud.“

„Noh, mis jääb siis oli? Nääg!“

„Wobaherra von Gundling ja üks wõõras, keda ma ei tunnud, mängiswad seanäitlust.“

„Seanäitlust? seda pidawat nad ju õige sajedasti etendama?“

„Ei, mitte nii, mõlemad tegiwad õigade rõõkimist ja hu numist järele ja nimelt nii loomulikult, et terve seltskond kui hullus meeles oli. Nõgi auuwäärt isa Fassmann naeris, ja mis majesteedisse puutub, siis oli ta naerust otse lange.“

„So?“ ümises Grundmann mõteldes. „Niisugused asjad teewad siis meie kuningale rõõmu?“

„Muidugi!“

„Kapellmeistri herra. Teie saate mind warsti auustama!“

„Kui selleks põhjust on, miks mitte! — Mis sul mõttes on?“

„Uhe tunni pärast saate eht kuulda. Ela hästi, Leenifene; ole julge, kõik saab eht hästi lõppema!“

Ja ruttu lahkus ka toast.

„Ma usun tõepoolest, et ta nüüd õigade tarjumisele tabab muusikat juurde lisada,“ sõnas Ruprecht pääd raputades. „Sellest wõib tore lugu saada. Aga nüüd pean ka jälle minema. Sumalaga, onu, Sumalaga onutütar! Väa püstit! Küllap onu järele annab, eht ole onufene?“

Ja läinud ta oli.

Kuninga terawameelse teenri arwamine oli õige. Umbes tunni aja pärast tuli Grundmann tagasi ja ulatas kapellmeistrile pakitse noodilehtesid.

Papyrus waatas nad läbi, ja naeratus lehwis ta näosi üle.

„Dopus luue jagotte tarwis?“ ümises ta. „Õm, õm, mitte sugugi paha, õige algupäraline foguni. Aga mis sellega teha, kirjitus me seda ometi ei tohi ette kanda.“

„Kiritus mitte, küll oga loõssis majesteedi ees.“

„Noh, eht me näe. Aga nüüd suu kinni ja minu lausest eemale! Veian ma sind weel kord siit, siis wi listan laulu, nii et ju kuulmine ja nägemine kaob. Ja nüüd Sumalaga!“

2.

Kuningas Friedrich Wilhelm I. ei pidanud ilusatest kunstidest mitte suurt lugu. Iseäranis wähe hoolis ta muusikast ja lasis sellepärast lohe, niipea kui ta pärast isa surma troontie sai, suurema jao õuemuusikantistid lahti. Tubatus järelejäanud osa üle sai wana Barthel Papyrusi kätte usaldatud. Sel muusikakoorigil olit lohusels, paraadedel ja pidudel mängida, aga määratud õhudel loõssis la kontserti anda.

Vähemal niisugusel kontserdil seisis ka Grundmanni